

förhållanden, finnas icke. Måhända beror dock den bristande överensstämmelsen i de bägge auktoriteternas dateringar blott på att tornet någon tid stått utan spira.»

I uppsatsen »Kronologi och metrologi på Guldrupe kyrka» (*Fornvännen* 1938) söker Roosval förklara olikheterna mellan den konsthistoriska och den runologiska dateringen. Han konstaterar (a. a. s. 273), att Guldrupe tornhuv är »en påtagligt äkta medeltida gotländsk tornspira»; men dess »tydning är dock icke fullt klar. Bohrn anger svårigheterna genom att peka på divergensen mellan konsthistorikerns datering av stentornet — början av 1200-talet — och runologens bestämning av träöverbyggnadens inskrifter — efter 1250 och troligen icke tidigare än 1300 — och föreslår den lösningen, att tornet stått utan spira en längre tid, en lösning, som han givetvis behövt tillgripa endast under antagandet att de båda av honom citerade forskarna daterat riktigt. Den ene av dem är professor Otto von Friesen. Det finns alla skäl att acceptera hans auktoritativa utlåtande. Den konsthistoriska dateringen är gjord av undertecknad» till »omkr. 1220. Brett taget, med 15 års marginal å ömse håll, kan denna siffra säkerligen icke motsägas av någon. Huru förklara trovärdigt det gap, som uppstår mellan c. 1220 och c. 1300?» Roosval tillgriper som en trovärdig förklaring en jämförelsevis invecklad metrologisk utredning, som det skulle föra för långt att referera i detta sammanhang. Hans mening är, att trähuven skulle ha höjts mot slutet av 1200-talet, och därmed skulle »den av runorna och professor von Friesen givna sena dateringen fram emot 1300 på Guldrupe tornhuv» ha funnit sin förklaring. I *Sveriges kyrkor* (1952) har Roosval gett upp försöket att förena den konsthistoriska och runologiska dateringen: »Här har efter 10 års fortsatta metrologiska erfarenheter i gotlandskyrkorna denna kompromiss övergivits» (a. a. s. 358, noten).

Det bör från runologisk sida framhållas, att en närmare datering av runinskrifter i regel är ett riskabelt företag. Detta är i särskilt hög grad fallet, när det gäller inskrifter av det slag som finnes i Guldrupe kyrkas tornhuv. Intet oöverstigligt hinder möter för att de runor som ha ristats av dem som byggde tornhuven kunna ha tillkommit vid början av 1200-talet, alltså samtidigt som stentornet. När det gäller dateringar på några få årtionden, kan runforskaren icke fälla några avgörande ord.

Förutom de här behandlade runinskrifterna G 131 a-f och några samtidigt ristade, enstaka runor och andra tecken, avsedda att ge anvisningar vid hopfogningen av tornspirans delar, finnas några sentida runinskrifter på tornhuvens bjälkar. Sålunda har namnet **nikolaus : thimgren** skrivits med blåpenna upptill i tornhuven. Samme Thimgren, som var ägare till gården Krasse i Guldrupe, har (också med runor) skrivit sitt namn i tornhuvens översta våning. Där finnes på samma sätt skrivet kyrkvärden J. P. Jacobssons (Bjers) namn. Dessa runinskrifter härröra från år 1889, då tornspiran reparerades och nytt tak lades.

132. Bondarve, Guldrupe sn.

Pl. 78, 79.

Litteratur: L 1613, S 80. C. G. Hilfeling, *Resejournal* 1801 (F m 57: 10), s. 84 f.; J. G. Liljegren och C. G. Brunius, *Nordiska fornlemningar* h. 5-6 (1823), nr XL; N. J. Ekdahl, *Resa på Gotland* 1826 (ATA), s. 31; J. G. Liljegren, *Runlära* (1832), s. 137, Tab IV b; P. A. Säve, *Reseberättelse* 1850 (ATA), nr 5, *Kors på Gotland* (i: Svenska fornminnesföreningens tidskrift bd 2, 1875), s. 6; O. Carlén, *Blad ur Gotlands historia* (1862, hs i ATA), s. 345; O. v. Friesen, *Anteckningar* 1923 och 1924 (UUB); J. Nihlén, *Sagornas ö* (1928), s. 223 f.; O. Bannbers, *Minneskors på Gotland* (i: *Gotlandica* till Nils Lithberg 1933), s. 232 f.; E. Wessén, *Anteckningar* 1944 (ATA); *Sveriges kyrkor: Gotland* Bd 4: 3 (1952), s. 376.

Äldre avbildningar: Hilfeling, teckning (F m 57: 11, Tab. 37), litografi (i Liljegren, *Fullständig Bautil: L 1613*; i Liljegren och Brunius a. a.); P. A. Säve, teckning (i *Atlas till reseberättelsen* 1850, nr 5; återgiven i Svenska fornminnesföreningens tidskrift bd 2, s. 6); O. v. Friesen och J. W. Hamner foto 1923 (ATA; i *Sveriges kyrkor: Gotland* Bd 4: 3, 1952, s. 377).

Det vackra ringkorset står rest i en beteshage, kallad Korsåkern, 170 m NV om mangårdsbyggnaden i den östra gården i Bondarve (nr 1: 11). Korsets runristade sida vetter åt V, den figurristade åt Ö.

Hilfeling, som är den förste som har granskat och avbildat Bondarvekorset, antecknar under sin avbildning av korsets båda sidor: »Här wisas et Stenkors, uprest wid vägen nära Bondarfwe Gård: som ligger mellan Wicklow och Guldrupe Kyrkjor på Gothland; är 4. al' högt ofwan Jorden, Något öfwer 2. al' bredt

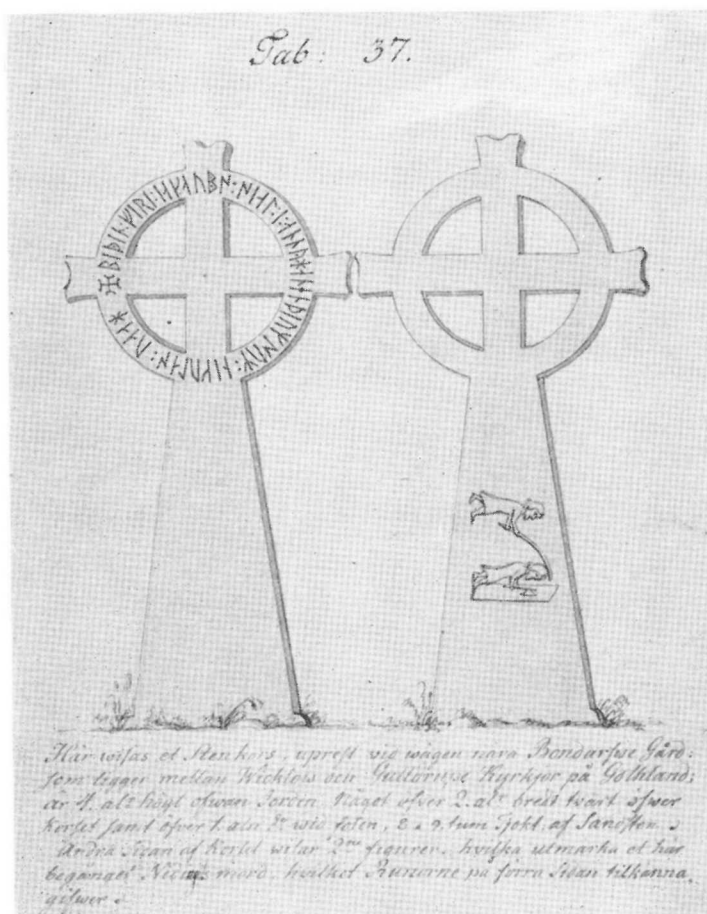

Fig. 105. G 132. Bondarve, Guldrupe sn. Efter teckning av C. G. Hilfeling.

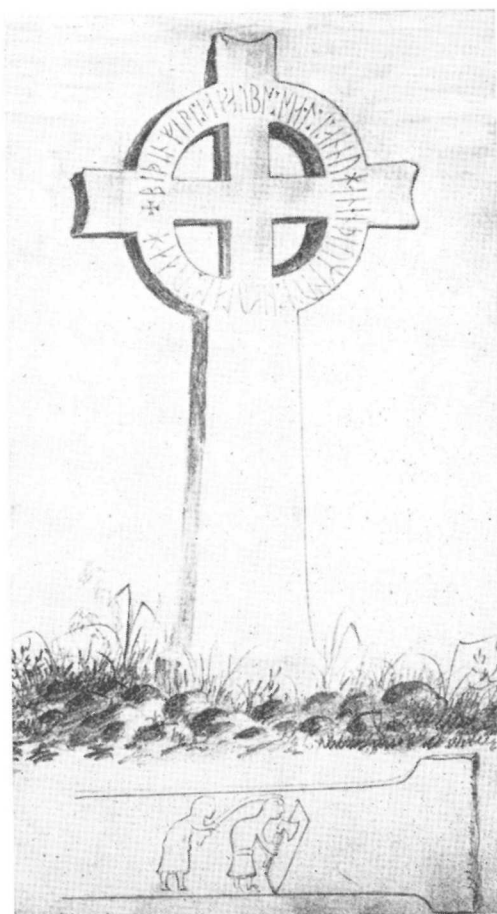

Fig. 106. G 132. Bondarve, Guldrupe sn. Efter teckning av P. A. Säve.

tvärt öfver korset samt öfver 1 aln d^o wid foten, 8 a 9. tum Tjokt, af Sandsten. Andra Sidan af Korset wisar 2^{ne} figurer, hvilka utmärka et här begånget Nidings-mord, hwilket Runorne på förra Sidan tillkännagifwer.»

I sin resejournal för år 1801 skriver Hilfeling den 10 aug: »Befalldes mig qwarblifwa [i Roma kloster]; men som man berättat mig om ett uprest Kors wid vägen emellan Wicklow och Guldrupe, hwilket skulle äga påskrift af Runor, önskade jag få resa dit. — Då Herrskapet¹ yttrade sig: att om jag kunde upskjuta resan dit, till eftermiddagen; så ville De sjelfwe följa mig därhän; med wördnad ingick jag i ett så hedrande anbud: klockan 2 stod Calechen för dören, woro ock snart färdiga, som wi hade en god mil till stället. Ankomne, funno wi snart korset, stående uprest wid vägen, nästan midt emellan nyss nämde Soknars kyrkor; ett litet stycke ifrån Gården Bondarve; Calechen kördes helt nära till Korset, Hästarna frånspondes, den förra tjente mig till ställning att upkomma, afputsa och studera Inscriptionen; hvarmed jag tillräckeligen war syslosatt, innan den incrusterade måssan kunde bortskapas och dechiffringen företagas. Korsets högd äfwan jorden war, 4. al' af en enda sandsten huggen; öfwer armarna: 2. al' 3. tum, och wid foten 1. aln bredt; Tjokleken war 9, a 10. tum. På framsidan uti Cirkeln, kring sjelfwa Korset, lästes följande Runor ...» (se fig. 105). »På baksidan, Sågs, 2^{ne} illa gjorde Människo Figurer. Den ena stod och högg på en stock eller Bräde, — Den andra smyger sig bak om honom, och slår honom med ett krokugt Träd i Hufwudet hwaraf han tyckes swigta. Här af kan slutas att Korset blifwit uprest till åminnelse af ett här begångit nidings-mord. Se Tab.

¹ Därmed åsyftas S. M. von Rajalin (landshövding på Gotland 1787–1812) och hans hustru.

37. Medan jag hade occupation wid korset, hade Herrskapet warit uppe i Bondarfwe Gård; upsökt sig där-
 efter ett hwiloställe under några skuggrika Trän, såsom dagen war mycket warm. Då jag ändteligen slutat mitt
 arbete skyndade jag dit och gjorde redo för mitt fynd; blef jag wid ankomsten fägnad med förfriskande appel-
 sinor som efter den öfverståndne hettan woro förträffeligen swalkande.»

I Liljegren och Brunius, *Nordiska fornlemningar* (1823) återges Hilfelings teckning och under rubriken
 »Korslik Runsten» lämnas följande redogörelse för Bondarve-korset: »Bland andaktskors lär knappast något
 märkligare kunna framtes än det H:r Conducteur Hilfeling aftecknat vid vägen nära Bondarfve gård mellan
 Wicklow och Guldrupe kyrkor på Gotland. Detta väl tillhuggna kors befanns 4 alnar högt, 2 alnar vid
 största bredden, och 8 à 9 tum tjockt. Å ena sidan tyckes en man framspringa, för att med något upplyftadt
 slagvapen krossa en annan, som står i en framlutande ställning med en yxa i handen. Å andra sidan förekom-
 mer denna runristning: Biden : firi : Jakaups : sjal : i : annyhanenpium : sum : nikulas : vaak : d. ä. *Bedjen*
för Jacobs själ i Annyhanendium, hvilken Niklas ihjäl slog. Att på en sådan korsformigt arbetad sten ett våld-
 samt dödssätt är i ritning framställt och verkligheten tillika här af i påskriften inhämtas, med antydning till
 de förbivandrande att förrätta sin andakt för den framlidnes själ, besannar hvad nyss blifvit om Torkel
 Knutsson m. fl. anfördt.»¹ I fortsättningen framhålles, »att de ordentligt tillhuggna runstenarne merändels
 träffas på vigd jord, dock göra de korsdanade ett undantag härifrån, hvilka tillhöra öppna fälten och äro
 troligtvis der uppreste, hvarest någon person slutat sina dagar. Då de förstnämnda äro väl alltid försedda med
 en korsristning, hafva förmodligen de sednare blifvit helt och hållet korsformade, för att kunna på längre
 afstånd skiljas från hedna stenar och väcka lifligare förböner för den, som der fått sin bane ...»

N. J. Ekdahl antecknar år 1826: »Stenkorset med runor på Bondarfves ägor är rätt både ritadt och
 dechifferadt af Hilfeling ... Jag har endast följande, att, upplysningwis tillägga: Korset med sin inskrift
 och embleme antyda att en man på den platsen våldsamt blifwit dödad. Jag efterfrågade hwad tradition
 ännu kunde finnas detta minnesmärke angående. Man sade mig att en Nils Bondarfve mördad, då han hemkom
 från staden, sin granne Jakob Hestings, med en skakel, derföre att han på Bondarfvens ägor fällt ett träd,
 hwilket träd är äfven framställt wid figuren med yxan ... Annuhannendium om det skall hänvisa till någon
 årstid — eller någon moralisk ställning vet jag ej — men att det ej är namn på något ställe vet jag, ty jag
 har alla namn på Gottländska gårdar, och i detta fall hade der då bordt stå **af** och ej **i : annu** ... »

P. A. Säve (i *Reseberättelse* 1850): »Run-kors (i Guldrupe socken, Gotland), af kalksten ... står omgifvet
 af gråstenar på »Kors-åker», (nu) under Bondarfve hemman i Guldrupe ... *Folksäggen* förtäljer, att en Bonde
 vid Bondarfve i Guldrupe stulit skog på ägorna, som (då) tillhörde hans granne, en Bonde vid Hästings i
 samma socken, och stod som bäst och af ett nedfäldt träd tillhög sig en 'balke' (bjelke), då 'Hästingar'
 (d.v.s. Bonden vid Hästings hemman, ty ort-namnen äro på Gotland tillika folk- och slägtnamn, såsom
 Ihre, Westöö, Gahne, m. fl.) i det samma lurat sig på skogs-tjufven och slagit honom ihjäl med ett tillhygge,
 der som stenkorset står såsom ett minne af händelsen».

Kalksten. Höjd 2,32 m. Bredd (mellan de vågräta korsarmarnas ändpunkter) 1,28 m. Ytteringens
 diameter 89 cm, innerringens 62 cm. Vid basen är korsets bredd 65 cm, vid ytteringens underkant 36 cm.
 Runornas storlek är 10 cm. Figurerna nedtill på korsets östra sida, som äro huggna i hög relief, äro 34 cm långa.
 Ristningslinjerna äro jämförelsevis smala men fullt tydliga.

Inskrift:

✠ biðin firi : iakaups : sial : i : annuhanenkium sum : nikulas : uaah

5 10 15 20 25 30 35 40 45

»Bedjen för Jakobs själ i Annuganänge(?), som Nikulas slog ihjäl.»

¹ Härmed åsyftas artikeln »Stenkors» (a. a. nr XXXIX), där det bl. a. heter: »Ett sådant kors ute på marken var således
 satt för att påminna de förbifarende att bedja för någon, som der vådligt omkommit, på det att dennes själ så mycket
 snarare skulle komma ur skärselden. Dylka förböner troddes i de tider vara desto nödvändigare, som en sådan ofta gått ur
 verlden, utan att hafva förut haft rådrum att göra sitt skriftermål och få aflösning, samt i synnerhet till ersättning för det han,
 begravnen i ovigd jord, ej blef delaktig af de själamässor, som de andelige höllo öfver dem, som hvilade i och omkring deras
 helgedomar.»

Till läsningen: Före **l b** finnes ett kraftigt hugget kors, markerande inskriftens början och slut. **2 i** är ej stunget. I **3 ð** finnes mellan huvudstav och bistav en tydlig rund punkt. **5 n** har, i likhet med övriga **n**- och **a**-runor, ensidig bistav. Sk saknas före **6 f**; den grunda fördjupning som här finnes är naturlig. **7 i** är ej stunget. Sk efter **9 i** är tydligt; det består av två små triangelformade fördjupningar. Samma utseende ha alla ordskillnadstecken. I **12 k** svänger bistaven in mot huvudstavens topp. **15 p** är tydligt stunget med två punkter. I **25 u** är toppen lätt skadad genom vittring. **29 e** är tydligt stunget med en djup, rund punkt. I **30 n** är bistaven något vittradt; runan är dock fullt säker. I **31 k** svänger bistaven in mot huvudstavens topp på samma sätt som i **12 k**. Bistaven når ej in till huvudstaven. Att runan bör uppfattas som **k**, ej som **p**, är säkert. Runan är ej stungen. **32 i** har mitt på staven en grund, naturlig fördjupning. I **33 u** finnes emellan huvudstav och bistav en grund urgröpning. Sk saknas framför **35 s**. I **38 n** avslutas bistaven med en tydlig punkt. **46 a** har förlorat stycken av huvudstaven och bistaven i en kantskada; runan är dock säker. — Hilfeling: **biðin : firi : iakaups : sial : i : annuhanenþium sum : nikulas : uaah**. Den enda avvikelser (utom ett sk) är sålunda, att Hilfeling uppfattar **31 k** som **p**. — Ekdahl (1826): **bipin firi iakaups sial : i : annuhanenþium sum : nikulas : uaak**. — P. A. Säves läsning överensstämmer med min med undantag av att han har sk före **6 f** (en punkt, högt placerad), ej har iakttagit punkterna i **15 p**, och att han uppfattar **31 k** som **p**. Han kommenterar sin läsning på följande sätt: »I ordet **ann(u)hanenþium** står i början 'u' (ŋ) och icke 'y' (j) o. emellan detta samma ord och det följande **sum**: stå inga punkter.» — v. Friesen anmärker till sin läsning, som helt överensstämmer med min: **3 ð**: »Stingningen säker.» Sk saknas efter **5 n**: »En grund punkt ... torde ej vara huggen; ingen punkt kan iaktas nedtill.» Före **20 l** har v. Friesen tyckt sig se en felristad övre punkt i ett sk. **25 u** är upptill skadat: »En djup vittringsgrop har uppstått i den urspr. huggna linien.» **30 n**, **31 k** och **32 i**: de äro skadade genom vittring. **31 k**: »Ev. urspr. stingn. bortvittradt.» **46 a**: »En djup vittringsgrop över runans midt men änden av bist. torde vara säker.» — Wessén anmärker om **31 k**, att »bst svänger in mot hst. Dock sannolikt **k**, icke **p**.»

De båda mansnamnen Jakob och Nikulas tillhöra de allra vanligaste bland de inlånade kristna namnen i de gotländska inskrifterna; se om Jakob G 13 och om Nikulas G 11.

Inskriftens sista ord **uaah** är givetvis pret. *vag* av verbet *fgutn*. *vega* (fsv. *vægha*, isl. *vega*), här i betydelsen 'dräpa'. Det frikativa *g*-ljudet har i inskriften på vanligt sätt tecknats med **h**-runa; det långa vokalljudet är betecknat genom dubbelskrivning av vokalen.

Endast på en punkt, nämligen i runföljden **annuhanenkium**, erbjuder G 132 någon tolkningssvårighet. Att här döljer sig ett ortnamn, namnet på den dräpte Jakobs gård, är uppenbart. N. J. Ekdahl, som är den förste som diskuterar dess innebörd, är av annan uppfattning; han anser det uteslutet, att den egendomliga runföljden skulle innehålla ett gårdsnamn; detta skulle omöjliggöras av att den föregås av runan **i**, ej av runorna **af**. Ekdahls uppfattning är felaktig; prepositionen *i* är som bekant även i gotländska inskrifter vanlig i dylika sammanhang; se t. ex. G 35, 99, 100, 101 och 118. Ekdahl tänker sig i stället möjligheten att **annuhannendium** skall »hänvisa till någon årstid eller någon moralisk ställning», d.v.s. antingen ange årstiden för dråpet eller kanske upplysa oss om i vilken sinnesstämning dråparen befann sig, då han slog ihjäl Nikulas. Som ett ytterligare skäl för att man i runföljden ej har att söka ett »namn på något ställe» uppger Ekdahl, att han »har alla namn på Gotländska gårdar». Han har tydligen icke funnit något gårdsnamn, som skulle kunna tänkas återges som **annuhannendium**.

I *Gutniska urkunder* (1859) anmärker C. Säve, som har insett att runföljden bör innehålla ett ortnamn, att det »besynnerliga ... **Annuhanendium** påminner något om gårdsnamnen *Hanes* i Endra ford. *Endrum* d.pl. och *Anningakra* (-åkra) i Hafdhem» (a. a. s. 77, anm. 107).

En av anledningarna till tolkningssvårigheterna har varit, att runföljden har lästs oriktigt: **annuhanenþium** i st. f. **annuhanenkium**. Av den riktiga läsningen torde framgå, att runföljdens senare del, **enkium**, innehåller det i ortnamn vanliga ordet 'äng' i dativ plur., alltså *-engium*. Under sådana omständigheter är en anteckning från år 1923 av O. v. Friesen av ett visst intresse: »Enl. en äldre man F. E. Heidenberg i Bondarve finns en gård Enge i Viklau ... Han trodde att åkern förut hetat Annuhanenge; han nämnde att i Fröjel

finns en löväng Annänge tillhörande gården Heides.» Det bör emellertid framhållas, att man på grund av inskriftens formulering icke väntar namnet på åkern, där dråpet skedde, utan namnet på den dräpte Jakobs gård — *Jakob i annuhanenkium*. Uppgiften att dräpsplatsen skulle ha hetat »Annuhanenge» förefaller mycket oviss; anledningen till att Heidenberg »trodde», att åkern en gång hade haft detta namn, är av allt att döma att söka i runinskriftens ortnamn.

I en anteckning från 1924 frågar sig v. Friesen, om icke den egendomliga runföljden kunde uppfattas som »Annu Hanengium = Annas Hunninge d.v.s. Annas gård i H[unninge]?»

En by Anninge finnes vid Hörsne kyrka, ett par mil NÖ om Bondarve. Det är åtminstone tänkbart, att runföljden [h]anenkium (dat. pl.) åsyftar ett *Anninge* (eller *Hanninge*)¹. Anninge har ansetts innehålla ett patronymikon **Anningiar* (*Annes* ättlingar),² men det är väl icke uteslutet, att namnet kan gå tillbaka på ett *Annengi*; jfr *Hunninge*, som enligt två runinskrifters vittnesbörd — en i Guldrupe kyrka (G 129) och en i Klinte kyrka (S 109) — måste ha uppkommit ur ett äldre *Hundengi* (se ovan G 129). Något gårdsnamn *Hanninge* (av *Hanengi*) är icke känt från Gotland, men kan givetvis ha funnits under medeltiden. Anninge i Hörsne sn skrives *Annganng* i en jordebok från 1570-talet (avskrift 1608). Detta är det äldsta kända belägget; senare skrivningar *Anninge* och *Aninge*. Det förefaller icke alldeles omöjligt att sammanställa runföljden *annuhanenkium* med skrivningen *Annganng*.

De fyra första runorna i runföljden *annuhanenkium* kunna möjligen, som v. Friesen har föreslagit, vara genitiv av namnet *Anna*. Den egendomliga runföljden skulle i så fall tolkas som »Annas gård i Hanninge (eller i Anninge)». Det bör emellertid understrykas, att tolkningen knappast är sannolik.

I denna monumentala inskrift förekomma inga binderunor. Den mycket skicklige ristaren dubbeltecknar konsonanten i *annu* och vokalen i *uaah*; han använder stunget **p** för att beteckna *ð*-ljudet i *biðin* och stungen **b**-runa för *p*-ljudet i *iakaups*.

Alla granskare torde ha insett, att bildframställningen är en illustration till texten. Om anledningen till dråpet kunna vi ingenting säkert veta, men det är åtminstone möjligt, att den tradition i orten, som Ekdahl (1826) och P. A. Säve (1850) anföra, kan innehålla en kärna av sanning. Dråpet har säkerligen en gång väckt stort uppseende, och det ståtliga korset har hållit minnet och berättelsen om händelsen vid liv.³

Någon fast grund för en datering av monumentet ge icke inskriften och bildframställningen, men det förefaller sannolikt, att korset icke har rests senare än vid mitten av 1200-talet.

¹ Om h-bortfall i gotländskan se S. Fries, *Öländskt och uppsvenskt* (1962), s. 69 och där cit. litt.

² Se senast H. Gustavson, *Gotlands ortnamn* (i: *Ortnamnssällskapets i Uppsala årsskrift* 1938), s. 38.

³ Ännu i dag är intresset för inskriften och bildframställningen stort i trakten. Vid mina besök blev jag av flera personer tillfrågad, om det var riktigt, att inskriften på korset löd:

»Bed för Jakobs själ,
som Niklas slog ihjäl».

133. Viklau kyrka.

Pl. 80.

Litteratur: S 93. P. A. Säve, Reseberättelse 1852 (ATA) nr 7, S 170 II (UUB); O. v. Friesen, Anteckningar 1923 (UUB); E. Wessén, Anteckningar 1944 (ATA); H. Wideen, Inventering 1945 (ATA); Sveriges kyrkor: Gotland Bd 4: 3 (1952), s. 342.

Äldre avbildningar: P. A. Säve, teckning (i Atlas till reseberättelse 1852 nr 7, blyertsteckning i samlingen S 170 II i UUB); O. v. Friesen och J. W. Hamner foto 1923 (ATA).

Runristad gravhäll; står fastkrampad vid västra stigluckans norra mur.

Den första uppgiften om G 133 lämnar P. A. Säve i sin reseberättelse för år 1852: »*Run-sten* (å Viklau k:ogård, Gottland): af kalksten, 3:7 lång o. 1:15 bred, ligger midtför chordörren. Inskriften är till en del vänderunor, illa skadade af sol o. regn och således otydliga. Stenen är trol. ej förr anmärkt och aftecknad.» — v. Friesen (1923): »Kyrkog.; i v. kyrkogårdsporten». — Wessén (1944): »På kyrkogården, vid kyrkogårdsporten V om tornet; rest mot n. yttre sidan av porten.»

Ljusgrå kalksten. Längd 1,92 m, bredd 0,96 m, tjocklek omkring 15 cm. Största runan är 11 cm, minsta 7 cm. Kanterna äro släthuggna och sakna hålkäl. Ristningsytan är hårt sliten av tramp; inskriften, som står på korsstammen, är delvis utplånad.

Inskrift:

botuiþr : iui --- + beðers arfi

5 10 15 20

»Botvid i Vikers(?), Peters arvinge.»

Till läsningen: Inskriften, som skall läsas nedifrån, är ristad med vändrunor. Före 1 **b** finnas inga säkra spår av sk; de fördjupningar som finnas äro naturliga. 1 **b** är säkert. 2 **o** har ensidiga, uppåtriktade bistavar. I 3 **t** finnes 2,5 cm från huvudstavens nedre ändpunkt en naturlig fördjupning. 4 **u** är säkert, liksom de två följande runorna 5 **i** och 6 **p**. I 7 **r** äro bistavarna mycket nötta, på mitten helt utplånade. Sk efter 7 **r** består av två punkter. Därefter kommer ett särskilt hårt slitet stycke av 16 cm:s längd. Här har funnits plats för 5–6 runor; den första av dem (8) förefaller att ha varit **i**. Därefter två stavar, av vilka den andra är svagt böjd; runan 9 är därför sannolikt **u**. Från basen av den första staven utgår snett upp åt vänster en skåra, som